

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 178 (XXII) — Nr. 149

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 8 martie 2010

SUMAR

	<u>Pagina</u>		<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 38 din 14 ianuarie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 55 alin. (1) lit. a) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001	1–3	Decizia nr. 119 din 9 februarie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (1) teza întâi din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004	9–10
Decizia nr. 55 din 14 ianuarie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 55 alin. (2) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001	3–4	Decizia nr. 120 din 9 februarie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 220 alin. (1) lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală	11–12
Decizia nr. 112 din 9 februarie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 102 alin. (1) și (2) și ale art. 103 lit. f) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România	4–6	Decizia nr. 121 din 9 februarie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 205 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală și art. 7 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004	12–13
Decizia nr. 113 din 9 februarie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 97 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România	6–7	Decizia nr. 126 din 11 februarie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii....	13–16
Decizia nr. 118 din 9 februarie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27 alin. (2) lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală	8–9		

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 38

din 14 ianuarie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 55 alin. (1) lit. a) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001

Ioan Vida — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Aspazia Cojocar — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Petre Lăzăroiu — judecător
Ion Predescu — judecător
Tudorel Toader — judecător
Puskás Valentin Zoltán — judecător
Augustin Zegrean — judecător

Carmen-Cătălina Gliga — procuror
Patricia Marilena Ionea — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 55 alin. (1) lit. a) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, excepție ridicată de Consiliul Local al Comunei Dăești, reprezentat prin consilierii locali Ioan Costoiu, Ion Dogaru, Petre Ionescu, Ioan V. Popescu, Titel Petrescu și Adrian Voicilă, în Dosarul nr. 1.151/90/2009 al

Tribunalului Vâlcea — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cererii depuse la dosar de autorul excepției prin care solicită acordarea unui nou termen pentru angajarea unui apărător.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea cererii de acordare a unui nou termen, învederând Curții Constituționale faptul că Încheierea de sesizare datează din 2 iunie 2009, astfel că autorul excepției a dispus de suficient timp pentru a-și pregăti apărarea.

Deliberând, Curtea respinge cererea de acordare a unui nou termen. În acest sens, apreciază că, raportat la data ridicării excepției de neconstituționalitate în fața Tribunalului Vâlcea, autorul excepției a dispus de un termen suficient pentru pregătirea apărării și angajarea unui apărător.

Cauza se află în stare de judecată.

Având cuvântul pe fond, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea nr. 116 din 2 iunie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1.151/90/2009, **Tribunalul Vâlcea — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 55 alin. (1) lit. a) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001**. Excepția a fost ridicată de Consiliul Local al Comunei Dăești, reprezentat prin consilierii locali Ioan Costoiu, Ion Dogaru, Petre Ionescu, Ioan V. Popescu, Titel Petrescu și Voicilă Adrian, cu prilejul soluționării unei acțiuni prin care s-a solicitat constatarea dizolvării de drept a Consiliului Local Dăești.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că textul de lege criticat este contrar prevederilor art. 16 alin. (1) și (2), art. 37 și art. 53 din Constituție. Astfel, arată că dizolvarea de drept a consiliului local ca urmare a neîntririi acestuia în mod legal timp de două luni consecutive afectează dreptul constituțional de a fi ales al consilierilor locali, acesta presupunând și dreptul aleșilor locali de a-și duce la îndeplinire mandatul pentru care au fost aleși de electorat și validați, mandat care este de 4 ani și pentru care legea trebuie să le garanteze și să le asigure libertatea constituțională de a și-l exercita. De asemenea, arată că art. 55 alin. (1) lit. a) nu este îndeajuns de cuprinzător și ar fi fost util ca legiuitorul să prevadă sancțiuni în sarcina persoanelor de rea-credință care nu organizează ședințele consiliului local.

Tribunalul Vâlcea — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. Astfel, arată că prevederile art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție nu au nicio legătură cu prevederile de lege criticate. De asemenea, arată că exercitarea mandatului de ales local trebuie să se facă în condițiile legii. Totodată, consideră că

nu este restrâns exercițiul unor drepturi fundamentale, astfel că nu se încalcă dispozițiile art. 53 din Constituție.

Avocatul Poporului consideră că prevederile de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), al art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 55 alin. (1) lit. a) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 123 din 20 februarie 2007, dispoziții potrivit cărora: *„Consiliul local se dizolvă de drept sau prin referendum local. Consiliul local se dizolvă de drept: a) în cazul în care acesta nu se întrunește timp de două luni consecutive.”*

Autorul excepției consideră că aceste prevederi de lege sunt contrare dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 16 alin. (1) și (2) referitor la egalitatea în drepturi, art. 37 privind dreptul de a fi ales și art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că autorul excepției consideră că textul de lege criticat aduce atingere dreptului de a fi ales, încalcând astfel prevederile art. 37 și ale art. 53 din Constituție.

Față de această critică, Curtea constată că textul art. 55 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 215/2001 nu aduce nicio restrângere, prin conținutul său, dreptului unei persoane de a fi aleasă în organele reprezentative ale statului, deci, de a putea îndeplini o demnitate sau o funcție electivă în stat. Astfel, prevederile art. 37 din Constituție nu prevăd și nici nu presupun dreptul celui ales de a-și exercita funcția fără nicio limitare, în afara oricăror condiții ale legii, așa cum pretinde autorul excepției.

Pentru aceste motive, Curtea apreciază ca neîntemeiată critica de neconstituționalitate raportată la prevederile art. 37 și art. 53 din Constituție.

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate raportată la art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție, Curtea constată că autorul excepției nu arată sub ce aspect și care sunt categoriile sociale între care prevederile art. 55 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 215/2001 ar crea un tratament diferențiat. Așa fiind, sub acest aspect critica de neconstituționalitate apare ca fiind nemotivată.

În sfârșit, referitor la solicitările autorului excepției vizând completarea dispozițiilor art. 55 din Legea nr. 215/2001, Curtea reține că, potrivit dispozițiilor art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, *„Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului.”*

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 55 alin. (1) lit. a) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, excepție ridicată de Consiliul Local al Comunei Dăești, reprezentat prin consilierii locali Ioan Costoiu, Ion Dogaru, Petre Ionescu, Ioan V. Popescu, Titel Petrescu și Adrian Voicilă, în Dosarul nr. 1.151/90/2009 al Tribunalului Vâlcea — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 ianuarie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 55

din 14 ianuarie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 55 alin. (2) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 55 din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, excepție ridicată de Gheorghe Păunescu în Dosarul nr. 375/122/2009 al Tribunalului Giurgiu — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 18 iunie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 375/122/2009, **Tribunalul Giurgiu — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 55 din Legea administrației publice locale nr. 215/2001**. Excepția a fost ridicată de Gheorghe Păunescu, în calitate de primar al comunei Iepurești din județul Giurgiu, cu prilejul soluționării unei acțiuni în contencios administrativ având ca obiect cereri întemeiate pe Legea nr. 215/2001.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că posibilitatea formulării plângerii direct la instanța de contencios administrativ, fără o procedură prealabilă, împiedică exercitarea dreptului la apărare și asigurarea dreptului la un proces echitabil. De asemenea,

consideră că emiterea unui ordin al prefectului privind dizolvarea consiliului local încalcă dreptul de a fi ales.

Tribunalul Giurgiu — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Potrivit încheierii de sesizare, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 55 din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 123 din 20 februarie 2007. Curtea constată, însă, că argumentele de neconstituționalitate sunt îndreptate numai împotriva prevederilor alin. (2) al art. 55, motiv pentru care urmează a se analiza constituționalitatea doar a acestui text de lege.

Art. 55 alin. (2) din Legea nr. 215/2001 are următoarea redactare: „(2) *Primarul, viceprimarul, secretarul unității administrativ-teritoriale sau orice altă persoană interesată sesizează instanța de contencios administrativ cu privire la cazurile prevăzute la alin. (1). Instanța analizează situația de*

fapt și se pronunță cu privire la dizolvarea consiliului local. Hotărârea instanței este definitivă și se comunică prefectului.”

Din motivarea excepției de neconstituționalitate reiese că autorul excepției critică acest text de lege în raport cu prevederile constituționale cuprinse în art. 21 privind dreptul la un proces echitabil, art. 24 privind dreptul la apărare și art. 37 privind dreptul de a fi ales.

Examinând excepția de neconstituționalitate sub aspectul criticilor referitoare la nerespectarea dreptului la apărare și a garanțiilor unui proces echitabil, Curtea constată că aceste drepturi constituționale se circumscriu cadrului unei proceduri

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 55 alin. (2) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, excepție ridicată de Gheorghe Păunescu în Dosarul nr. 375/122/2009 al Tribunalului Giurgiu — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 ianuarie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 112

din 9 februarie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 102 alin. (1) și (2) și ale art. 103 lit. f) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 102 alin. (1) și (2) și ale art. 103 lit. f) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Lin Yiwei în Dosarul nr. 2.316/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în dosarele nr. 5.059D/2009, nr. 5.358D/2009 și nr. 5.659D/2009, având ca obiect aceași excepție de neconstituționalitate, ridicată de Li Luyong, Qian Guofu și Hua Xiaobin în dosarele nr. 741/2/2009, nr. 505/2/2009 și, respectiv, nr. 736/2/2009 ale Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, precum și în Dosarul nr. 5.724D/2009, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 102 alin. (1) și (2) din aceeași ordonanță de urgență, ridicată de Sun Yumei în Dosarul nr. 8.458/2/2008 al aceleiași instanțe mai sus menționate.

jurisdicționale desfășurate în fața instanțelor de judecată și nu garantează accesul la o procedură administrativă prealabilă.

În ceea ce privește critica referitoare la nerespectarea dreptului de a fi ales, Curtea constată că art. 55 alin. (2) din Legea nr. 215/2001 nu aduce nicio restrângere, prin conținutul său, dreptului unei persoane de a fi aleasă în organele reprezentative ale statului. În acest context, trebuie reținut și faptul că dispozițiile art. 37 din Constituție nu prevăd și nici nu presupun dreptul celui ales de a-și exercita funcția fără nicio limitare, în afara oricăror condiții ale legii, așa cum pretinde autorul excepției.

La apelul nominal răspund Qian Guofu și Sun Yumei, autori ai excepțiilor ce formează obiectul dosarelor nr. 5.358D/2009 și nr. 5.724D/2009. Se constată lipsa celorlalți autori, precum și a părții Oficiul Român pentru Imigrări, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

În toate aceste dosare se prezintă domnul Ioan Budura, interpret autorizat de limba chineză.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor.

Autorii prezenți și reprezentantul Ministerului Public sunt de acord cu conexarea.

Curtea, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, raportate la art. 164 din Codul de procedură civilă, dispune conexarea dosarelor nr. 5.059D/2009, nr. 5.358D/2009, nr. 5.659D/2009 și nr. 5.724D/2009 la Dosarul nr. 4.082D/2009, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul autorilor excepției. Aceștia, prin interpret, precizează că, în opinia lor, textele de lege criticate nu protejează dreptul la viața de familie.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând, în ceea ce privește prevederile art. 102 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002, practica în materie a Curții Constituționale. Referitor la dispozițiile art. 103 lit. f) din aceeași ordonanță de urgență, consideră că întrunesc

criteriile de calitate impuse de jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile pronunțate în dosarele nr. 2.316/2/2009, nr. 741/2/2009, nr. 505/2/2009, nr. 736/2/2009 și nr. 8.458/2/2008, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 102 alin. (1) și (2) și ale art. 103 lit. f) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România.**

Excepția a fost ridicată de Lin Yiwei, Li Luyong, Qian Guofu, Hua Xiaobin și Sun Yumei în cauze având ca obiect acordarea regimului tolerării șederii acestora pe teritoriul României.

În motivarea excepțiilor de neconstituționalitate, având un conținut similar, se susține, în esență, că textele de lege criticate sunt lipsite de precizie și claritate, întrucât nu menționează explicit motivul vieții de familie ca motiv de acordare a regimului tolerării, noțiunile de „motive obiective” și de „împrejurări independente de voința străinului, imprevizibile și de neînlăturat” fiind prea vagi și imprecise. Arată că jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului a consacrat principiul potrivit căruia drepturile omului trebuie prevăzute de lege, în sensul că aceasta trebuie să fie suficient de precisă și accesibilă, „astfel încât cetățeanul să poată avea o indicare precisă asupra normelor aplicabile într-o anumită situație” (Cauza *Silver contra Regatul Unit*, 1983). De aceea, legea trebuie să indice cu suficientă claritate limitele și modalitățile de exercitare a marjei de apreciere acordate autorităților.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul, în punctul de vedere exprimat în Dosarul nr. 5.059D/2009, consideră că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă. În acest sens, arată că textele de lege ce formează obiectul acesteia sunt redactate într-o formă clară, precisă, lipsită de echivoc, autorul urmărind, în realitate, modificarea soluției legislative prin reglementări mai clare și mai precise ale unor termeni sau sintagme. Or, o asemenea critică nu intră în competența de soluționare a Curții Constituționale.

Avocatul Poporului, în cuprinsul punctului de vedere trimis în Dosarul nr. 5.059D/2009, apreciază că prevederile de lege criticate sunt constituționale, acestea nefiind de natură să aducă atingere dispozițiilor constituționale referitoare la respectarea și ocrotirea de către autoritățile publice a vieții intime, familiale și private. Totodată, consideră că textele legale contestate indică în mod suficient de clar elementele și condițiile necesare pentru acordarea dreptului solicitat, nerespectarea acestora având o consecință legală previzibilă, ce rezultă clar din ansamblul prevederilor ordonanței

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile autorilor prezenți și concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 102 alin. (1) și (2) și ale art. 103 lit. f) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 421 din 5 iunie 2008, care au următorul conținut:

— Art. 102 alin. (1) și (2): „(1) *Tolerarea rămânerii pe teritoriul României, denumită în continuare tolerare, reprezintă permisiunea de a rămâne pe teritoriul țării acordată de Oficiul Român pentru Imigrări străinilor care nu au dreptul de ședere și, din motive obiective, nu părăsesc teritoriul României.*

(2) *Prin motive obiective, în sensul prezentei ordonanțe de urgență, se înțelege acele împrejurări independente de voința străinului, imprevizibile și care nu pot fi înlăturate, datorită cărora străinul nu poate părăsi teritoriul României.*”

— Art. 103 lit. f): „*Străinii prevăzuți la art. 102 alin. (1) pot fi tolerați în următoarele situații: (...)*

f) *atunci când Oficiul Român pentru Imigrări constată că aceștia se află în imposibilitatea de a părăsi temporar România din alte motive obiective.*”

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate contravin dispozițiilor art. 26 alin. (1) din Constituție și celor ale art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care garantează dreptul la viață familială și privată.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 102 alin. (1) și (2) și ale art. 103 lit. f) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 oferă suficiente repere și elemente pentru ca persoana căreia acestea i se adresează să înțeleagă condițiile în funcție de care i se poate acorda tolerarea rămânerii pe teritoriul României.

Așa cum a reținut Curtea Constituțională în jurisprudența sa constantă, în ceea ce privește modul de redactare a textelor de lege criticate sub aspectul lipsei de precizie și claritate, este firesc ca legiuitorul să fi indicat acele elemente definitorii pentru identificarea unor „motive obiective” care îl împiedică pe străin să părăsească teritoriul României și să nu fi exemplificat situații concrete, întrucât acestea nu pot fi enumerate și totodată epuizate în cuprinsul unei norme juridice. Referitor la respectarea criteriului calității legii în cadrul procesului de legiferare, chiar Curtea Europeană a Drepturilor Omului a precizat că previzibilitatea consecințelor ce decurg dintr-un act normativ determinat nu poate avea o certitudine absolută, întrucât, oricât de dorită ar fi aceasta, ea ar da naștere la o rigiditate excesivă a reglementării (Cauza *Reckvenyi contra Ungariei*, 1999).

Prin urmare, Curtea constată că prevederile de lege criticate nu aduc în niciun fel atingere dreptului la respectarea vieții intime și private, rămânând în sarcina judecătorului investit cu soluționarea plângerii îndreptate împotriva deciziei Oficiului Român pentru Imigrări să stabilească dacă viața de familie reprezintă, în circumstanțele concrete ale fiecărei spețe, un motiv care să justifice tolerarea șederii petenților pe teritoriul României.

De altfel, prin mai multe decizii, dintre care poate fi amintită Decizia nr. 1.334 din 9 decembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 884 din 29 decembrie 2008, Curtea Constituțională s-a mai pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor art. 102 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002, prin prisma unor critici similare celor formulate în cauza de față și prin raportare la aceleași texte din Constituție și din celelalte instrumente internaționale invocate și în prezenta cauză. Întrucât nu au intervenit elemente noi, nu se impune reconsiderarea jurisprudenței existente.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 102 alin. (1) și (2) și ale art. 103 lit. f) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Lin Yiwei, Li Luyong, Qian Guofu, Hua Xiaobin și Sun Yumei în dosarele nr. 2.316/2/2009, nr. 741/2/2009, nr. 505/2/2009, nr. 736/2/2009 și, respectiv, nr. 8.458/2/2008 ale Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 9 februarie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 113

din 9 februarie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 97 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 97 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Mohammad Akram în Dosarul nr. 3.578/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în dosarele nr. 5.352D/2009, nr. 5.658D/2009 și nr. 5.766D/2009, având ca obiect aceași excepție de neconstituționalitate, ridicată de Malachil Adjmal, Yousaf Kashif și Jat Jasbir Singa în dosarele nr. 5.568/2/2009 și nr. 3.581/2/2009 ale Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și, respectiv, în Dosarul nr. 798/59/2009 al Curții de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

În toate aceste dosare se prezintă doamna Elena Andrei, interpret autorizat de limba engleză.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea.

Curtea, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, raportate la art. 164 din Codul de procedură civilă, dispune conexarea dosarelor nr. 5.352D/2009, nr. 5.658D/2009 și nr. 5.766D/2009 la Dosarul nr. 4.084D/2009, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, arătând că textul de lege criticat nu afectează dreptul de acces liber la justiție sau exercitarea dreptului la apărare.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile pronunțate în dosarele nr. 3.578/2/2009, nr. 5.568/2/2009, nr. 3.581/2/2009 și, respectiv, nr. 798/59/2009, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și Curtea de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal au sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 97 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România.**

Excepția a fost ridicată de Mohammad Akram, Malachil Adjmal, Yousaf Kashif și, respectiv, Jat Jasbir Singa în cauze având ca obiect prelungirea duratei măsurii luării în custodie publică, solicitată de Oficiul Român pentru Imigrări.

În motivarea excepțiilor de neconstituționalitate, având un conținut similar, se susține, în esență, că textul de lege criticat este neconstituțional, cu următoarea argumentație: încalcă dreptul la apărare, întrucât nu reglementează o procedură clară de prelungire a perioadei de luare în custodie publică și

limitează durata procedurii; aduce o gravă atingere independenței justiției, soluția prelungirii măsurii luării în custodie publică fiind impusă instanței prin lege; este nesocotit principiul egalității părților în proces, întrucât textul de lege criticat exceptează Ministerul Administrației și Internelor, în calitate de reclamant, de la plata taxei de timbru pentru acțiunea introdusă. Autorii excepției arată că, în cadrul proceselor prin care se solicită prelungirea duratei de luare în custodie publică a străinilor, nu sunt respectate toate garanțiile procesuale prevăzute de lege. Mai susțin că accesul la justiție este limitat, întrucât măsura se ia pe o perioadă de 5 luni, timp în care nu se mai analizează dacă mai subzistă motivele avute în vedere la luarea deciziei sau dacă starea de fapt s-a schimbat. În fine, arată că luarea în custodie publică este o măsură privativă de libertate, constituind și o restrângere a libertății de circulație.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și Curtea de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, fiind în deplină concordanță cu prevederile constituționale și convenționale invocate de autorul excepției.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor și concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 97 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Mohammad Akram, Malachii Adjmal, Yousaf Kashif și Jat Jasbir Singa în dosarele nr. 3.578/2/2009, nr. 5.568/2/2009 și nr. 3.581/2/2009 ale Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și, respectiv, în Dosarul nr. 798/59/2009 al Curții de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 9 februarie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 97 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 421 din 5 iunie 2008, care au următorul cuprins:

— Art. 97 alin. (5): „(5) *Prelungirea duratei de luare în custodie publică a străinilor prevăzuți la alin. (2) care nu au putut fi îndepărtați de pe teritoriul României în termen de 30 de zile se dispune de către curtea de apel în a cărei rază de competență teritorială se află locul de cazare, la solicitarea motivată a Oficiului Român pentru Imigrări. Instanța trebuie să se pronunțe înainte de expirarea termenului luării în custodie publică dispuse anterior, iar hotărârea instanței este irevocabilă.*”

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, textul de lege criticat contravine următoarelor dispoziții din Constituție: art. 1 alin. (4) care instituie principiul separației și echilibrului puterilor în stat, art. 16 care consacră principiul egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, art. 21 privind dreptul la un proces echitabil, art. 23 alin. (1) care stabilește că libertatea individuală și siguranța persoanei sunt inviolabile, art. 24 care garantează dreptul la apărare, art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și art. 124 alin. (3) potrivit căruia judecătorii sunt independenți și se supun numai legii. De asemenea, invocă și dispozițiile art. 5 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale care garantează dreptul la libertate și siguranță.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile de lege criticate au mai fost supuse în repetate rânduri controlului de constituționalitate prin prisma unor critici similare celor formulate de autorii prezentei excepții și prin raportare la aceleași texte constituționale și convenționale ca și cele invocate în cauza de față. Astfel, prin mai multe decizii, dintre care pot fi menționate exemplificativ Decizia nr. 158 din 10 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 143 din 9 martie 2009, sau Decizia nr. 1.435 din 5 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 879 din 16 decembrie 2009, Curtea a respins excepția ca neîntemeiată, pentru considerentele acolo reținute. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței existente, soluțiile pronunțate cu acele prilejuri și considerentele pe care acestea s-au întemeiat își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 118

din 9 februarie 2010

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27 alin. (2) lit. c)
din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27 alin. (2) lit. d) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Societatea Comercială „Alcortex” — S.R.L. din Ploiești în Dosarul nr. 7.841/105/2008 al Tribunalului Prahova — Secția comercială și de contencios administrativ II.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra faptului că partea Societatea Comercială „Alcortex” — S.R.L. din Ploiești a depus la dosarul cauzei o cerere prin care solicită acordarea unui nou termen de judecată în vederea angajării unui apărător.

Reprezentantul Ministerului Public nu se opune cererii formulate de autorul excepției.

Curtea respinge cererea formulată, motivând prin faptul că, de la data sesizării Curții Constituționale prin Încheierea din 2 iunie 2009, pronunțată de Tribunalul Prahova — Secția comercială și de contencios administrativ II, Societatea Comercială „Alcortex” — S.R.L. din Ploiești a avut suficient timp să își angajeze un apărător.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care apreciază că excepția ridicată este neîntemeiată. În acest sens, invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 2 iunie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 7.841/105/2008, **Tribunalul Prahova — Secția comercială și de contencios administrativ II a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27 alin. (2) lit. d) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Alcortex” — S.R.L. din Ploiești într-o cauză având ca obiect anularea unui act administrativ fiscal.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că textul legal criticat încalcă dreptul la libera inițiativă și, în consecință, restricționează accesul liber al persoanei la o activitate economică. Se mai arată că acest text de lege împiedică persoana juridică aflată într-o situație economico-financiară precară de a-și manifesta dreptul la libera inițiativă în desfășurarea unei activități economice sub o altă formă și identitate juridică, prin înființarea unei noi societăți comerciale folosind aceeași forță de muncă, ceea ce limitează dreptul la muncă, nivelul de trai, precum și libertatea economică.

Tribunalul Prahova — Secția comercială și de contencios administrativ II apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului

Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat, îl constituie dispozițiile art. 27 alin. (2) lit. d) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 31 iulie 2007. În realitate, astfel cum rezultă din motivarea excepției, autorul acesteia critică dispozițiile art. 27 alin. (2) lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, text asupra căruia Curtea, potrivit jurisprudenței sale, urmează a se pronunța. Aceste dispoziții legale au următorul cuprins:

„(2) Persoana juridică răspunde solidar cu debitorul declarat insolubil în condițiile prezentului cod sau declarat insolvent dacă, direct ori indirect, controlează, este controlată sau se află sub control comun cu debitorul, dacă desfășoară efectiv aceeași activitate sau aceleași activități ca și debitorul și dacă este îndeplinită cel puțin una dintre următoarele condiții: [...]

c) are raporturi de muncă sau civile de prestări de servicii cu cel puțin jumătate dintre angajații sau prestatorii de servicii ai debitorului.”

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 41 privind dreptul la muncă, ale art. 45 privind libertatea economică și ale art. 47 privind nivelul de trai.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată următoarele:

Prin Decizia nr. 589 din 14 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial la României, nr. 357 din 27 mai 2009, Curtea a stabilit că dispozițiile art. 27 din Codul de procedură fiscală sunt constituționale, în raport cu o critică similară. Cu acel prilej, instanța constituțională a reținut că alegerea făcută de legiuitor cu privire la persoanele care trebuie să achite obligațiile restante ale debitorului este justificată de legătura strânsă dintre acestea și debitorul declarat insolubil. Mai mult, Curtea a statuat că patrimoniile acestor persoane sunt atât de strâns legate cu cel al debitorului, încât de multe ori acestea chiar se identifică între ele.

În fine, Curtea a reținut că aceste texte de lege își găsesc aplicarea numai după data declarării insolabilității debitorului potrivit art. 176 din Codul de procedură fiscală, dată până la care debitorul, respectiv celelalte persoane interesate, precum administratorul, asociații sau acționarii pot face apărățile pe care

le consideră necesare pentru a evita situația ca societatea să fie declarată insolubilă.

Prin Decizia nr. 1.099 din 8 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 654 din 2 octombrie 2009, Curtea a mai statuat că, prin prevederile art. 27 din Codul de procedură fiscală, statul nu descurajează inițiativa privată, dimpotrivă, creează pârgii pentru deblocarea plății unor debite datorate în circuitul economic. Statul încurajează concurența loială și respectarea dispozițiilor legale în mecanismul complex al economiei de piață. Mai mult, statul, îndestulându-se în condițiile art. 27 din Codul de procedură fiscală, crește posibilitatea creditorilor persoanei juridice aflate în ipoteza Legii nr. 85/2006 de a se îndestula cu sume de bani cât mai apropiate de cele pe care le datorează debitorul.

Prin Decizia nr. 1.112 din 8 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 664 din 6 octombrie 2009, Curtea a mai stabilit că răspunderea solidară a persoanei juridice cu debitorul său nu are loc în orice condiții, ci trebuie să fie îndeplinite cerințele restrictive prevăzute de textul de lege atacat, cerințe firești având în vedere relațiile contractuale dintre persoana juridică ce va răspunde solidar alături de debitorul său.

În ceea ce privește susținerea referitoare la încălcarea dispozițiilor art. 45 din Legea fundamentală referitoare la libertatea economică, Curtea a constatat că nici aceasta nu este întemeiată, deoarece faptul că se instituie răspunderea solidară a unei persoane juridice alături de debitorul insolvent sau insolubil, în anumite condiții restrictive care au în vedere relațiile juridice strânse dintre aceștia, nu echivalează cu o restrângere a liberei inițiative. În acest sens, accesul liber al persoanelor la o activitate economică și libera inițiativă sunt garantate, „în condițiile legii”.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27 alin. (2) lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Societatea Comercială „Alcortex” — S.R.L. din Ploiești în Dosarul nr. 7.841/105/2008 al Tribunalului Prahova — Secția comercială și de contencios administrativ II.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 9 februarie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 119

din 9 februarie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (1) teza întâi din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Livia Poenaru în Dosarul nr. 5.535/107/2008 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta pune

concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, considerând că jurisprudența deja existentă în materie își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 10 iunie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 5.535/107/2008, **Curtea de Apel Alba Iulia — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004.**

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Livia Poenaru într-o cauză având ca obiect soluționarea unui litigiu de contencios administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că, prin norma criticată, se restrânge dreptul persoanei interesate de a solicita constatarea nelegalității unui „act administrativ unilateral cu caracter colectiv”. Limitarea posibilității verificării legalității actelor administrative numai la categoria celor unilaterale cu caracter individual este de natură să îngreuească accesul liber la justiție, părțile interesate neavând la dispoziție niciun instrument prin care s-ar putea constata nelegalitatea unui „act administrativ unilateral cu caracter colectiv”.

Curtea de Apel Alba Iulia — Secția contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 4 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 sunt constituționale, invocând cele statuate de Curtea Constituțională în jurisprudența sa referitoare la textul de lege criticat.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la

prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, dispozițiile art. 4 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004, modificată prin Legea nr. 262/2007 pentru modificarea și completarea Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 510 din 30 iulie 2007. Atât din motivarea scrisă a excepției, cât și din cuprinsul încheierii de sesizare rezultă că obiectul excepției îl reprezintă doar teza întâi a articolului menționat, care are următorul cuprins:

— Art. 4 alin. (1) teza întâi: „(1) *Legalitatea unui act administrativ unilateral cu caracter individual, indiferent de data emiterii acestuia, poate fi cercetată oricând în cadrul unui proces, pe cale de excepție, din oficiu sau la cererea părții interesate. (...)*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textul de lege criticat contravine dispozițiilor art. 21 din Legea fundamentală — „*Accesul liber la justiție*” și celor ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale — „*Dreptul la un proces echitabil*”.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că s-a mai pronunțat asupra constituționalității prevederilor criticate din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, sub aspectul unor critici asemănătoare celor formulate și în prezenta cauză. Prin Decizia nr. 342 din 17 martie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 276 din 28 aprilie 2009, sau prin Decizia nr. 944 din 25 iunie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 646 din 1 octombrie 2009, instanța de contencios constituțional a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate, constatând că actele administrative unilaterale cu caracter normativ pot fi supuse controlului de legalitate exercitat de instanța de contencios administrativ. În acest caz, controlul se realizează pe calea acțiunii directe, separate, și nu a excepției de nelegalitate, care vizează, potrivit art. 4 alin. (1) din legea criticată, doar actele administrative unilaterale cu caracter individual. Întrucât nu au intervenit elemente noi, care să justifice reconsiderarea acestei jurisprudențe, își păstrează valabilitatea atât soluția pronunțată, cât și motivarea care a stat la baza acesteia.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (1) teza întâi din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Livia Poenaru în Dosarul nr. 5.535/107/2008 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 9 februarie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 120

din 9 februarie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 220 alin. (1) lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroi	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 190 alin. (1) lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Societatea Comercială „Carmen — EI — BH” — S.R.L. din Timișoara în Dosarul nr. 8.442/325/2007 al Judecătoriei Timișoara.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public apreciază că excepția ridicată este neîntemeiată, întrucât textul legal criticat constituie o măsură de protecție a acționarilor societăților comerciale în cazul încheierii unor acte juridice cu nerespectarea prevederilor legale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 3 iunie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 8.442/325/2007, **Judecătoria Timișoara a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 190 alin. (1) lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Carmen — EI — BH” — S.R.L. din Timișoara într-o cauză având ca obiect soluționarea plângerii formulate împotriva unui proces-verbal de constatare și sancționare a contravenției prevăzute de textul legal criticat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale, întrucât atribuie elementului material al deținerii valențele unei contravenții, fără a ține seama dacă fapta a fost sau nu săvârșită cu vinovăție. Se consideră că, în acest mod, legiuitorul delegat a prevăzut o excepție de la art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, text potrivit căruia vinovăția și pericolul social sunt trăsături esențiale ale contravenției. Se mai susține că marcajele false, în anumite cazuri, sunt atât de bine realizate încât depistarea falsurilor este de multe ori imposibilă de către comerciant. Or, o asemenea situație nu poate duce la concluzia implicită potrivit căreia comerciantul în cauză este contravenient.

Judecătoria Timișoara apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat, îl constituie dispozițiile art. 190 alin. (1) lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 863 din 26 septembrie 2005. În urma republicării din nou a Ordonanței Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 31 iulie 2007, soluția legislativă criticată se regăsește în textul art. 220 alin. (1) lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003. Potrivit jurisprudenței sale, Curtea urmează să se pronunțe asupra acestui text de lege, care are următorul cuprins:

„(1) *Constituie contravenții următoarele fapte: [...]*

c) deținerea în afara antrepozitului fiscal sau comercializarea pe teritoriul României a produselor accizabile supuse marcării, potrivit titlului VII din Codul fiscal, fără a fi marcate sau marcate necorespunzător ori cu marcaje false”.

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (3) privind statul român, art. 11 privind dreptul internațional și dreptul intern, ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, ale art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, ale art. 44 alin. (1), (2) și (8) privind dreptul de proprietate privată și ale art. 45 privind libertatea economică. Totodată, se consideră că sunt încălcate și prevederile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că aspectele contestate de autorul acesteia sunt chestiuni care mai degrabă vizează interpretarea și aplicarea legii. Astfel, instanța de judecată urmează să stabilească dacă fapta săvârșită constituie sau nu contravenție, și anume dacă a fost săvârșită cu vinovăție, respectiv dacă este stabilită și sancționată ca atare prin lege. Desigur, convingerea instanței asupra faptului dacă fapta a fost săvârșită sau nu cu vinovăție va fi fundamentată pe circumstanțele concrete ale cauzei.

În aceste condiții, întrucât se solicită interpretarea textului de lege supus controlului și având în vedere dispozițiile art. 2 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate urmează să fie respinsă ca inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 220 alin. (1) lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Societatea Comercială „Carmen — El — BH” — S.R.L. din Timișoara în Dosarul nr. 8.442/325/2007 al Judecătoriei Timișoara.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 9 februarie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 121

din 9 februarie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 205 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală și art. 7 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 205 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală și art. 7 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Gheorghe Dumitrescu în Dosarul nr. 5.296/30/2008 al Curții de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public apreciază că excepția ridicată este neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 9 iunie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 5.296/30/2008, **Curtea de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 205 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală și art. 7 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004**, excepție ridicată de Gheorghe Dumitrescu într-o cauză având ca obiect soluționarea contestației formulate împotriva unui act administrativ-fiscal.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale, întrucât nu permit atacarea direct în fața instanței de contencios-administrativ a actului administrativ-fiscal fără parcurgerea fazei prealabile prevăzute de Codul de procedură fiscală.

Tribunalul Timiș apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin.(2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 7 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004, și ale art. 205 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 31 iulie 2007, care au următorul cuprins:

— Art. 7 alin. (1) din Legea nr. 554/2004: „(1) *Înainte de a se adresa instanței de contencios administrativ competente, persoana care se consideră vătămată într-un drept al său ori*

Într-un interes legitim printr-un act administrativ individual trebuie să solicite autorității publice emitente sau autorității ierarhic superioare, dacă aceasta există, în termen de 30 de zile de la data comunicării actului, revocarea, în tot sau în parte, a acestuia.”;

— Art. 205 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003: „(1) *Împotriva titlului de creanță, precum și împotriva altor acte administrative fiscale se poate formula contestație potrivit legii. Contestația este o cale administrativă de atac și nu înlătură dreptul la acțiune al celui care se consideră lezat în drepturile sale printr-un act administrativ fiscal sau prin lipsa acestuia, în condițiile legii.*”

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 21 alin. (1) și (2) privind accesul liber la justiție.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai format obiect al controlului de constituționalitate. Astfel, Curtea, prin Decizia nr. 670 din 15 decembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 77 din 27 ianuarie 2006, a statuat, cu privire la art. 7 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, că instituirea unei proceduri administrative prealabile, obligatorii, fără caracter jurisdicțional nu este contrară principiului liberului acces la justiție cât timp decizia organului administrativ poate fi atacată în fața unei instanțe judecătorești.

De asemenea, cu privire la dispozițiile art. 205 alin. (1) din Codul de procedură fiscală, Curtea, prin deciziile nr. 194 din 12 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 160 din 16 martie 2009, și nr. 687 din 12 iunie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 563 din

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 205 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală și ale art. 7 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Gheorghe Dumitrescu în Dosarul nr. 5.296/30/2008 al Curții de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 9 februarie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 126

din 11 februarie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii

Ioan Vida	— președinte	Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător	Tudorel Toader	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător	Augustin Zegrean	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător	Antonia Constantin	— procuror
Petre Lăzăroiu	— judecător	Benke Károly	— magistrat-asistent
Ion Predescu	— judecător		

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. București în Dosarul nr. 3.374/102/2008 al Curții de Apel Târgu Mureș — Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 6.423D—nr. 6.545D/2009, având ca obiect o excepție de neconstituționalitate identică cu cea ridicată în Dosarul nr. 6.422D/2009.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere identitatea dintre obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor nr. 6.423D—nr. 6.545D/2009 la Dosarul nr. 6.422D/2009.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu măsura conexării.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 6.423D—nr. 6.545D/2009 la Dosarul nr. 6.422D/2009, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin deciziile civile nr. 361/R din 6 aprilie 2009, nr. 362/R din 6 aprilie 2009, nr. 439/R din 6 aprilie 2009, nr. 395/R din 6 aprilie 2009, nr. 359/R din 6 aprilie 2009, nr. 401/R din 6 aprilie 2009, nr. 360/R din 6 aprilie 2009, nr. 428/R din 6 aprilie 2009, nr. 410/R din 6 aprilie 2009, nr. 351/R din 6 aprilie 2009, nr. 350/R din 6 aprilie 2009, nr. 403/R din 6 aprilie 2009, nr. 1.234/R din 18 mai 2009, nr. 1.179/R din 15 mai 2009, nr. 1.191/R din 18 mai 2009, nr. 1.202/R din 18 mai 2009, nr. 1.229/R din 18 mai 2009, nr. 1.235/R din 18 mai 2009, nr. 1.210/R din 18 mai 2009, nr. 1.242/R din 18 mai 2009, nr. 865/R din 18 mai 2009, nr. 1.187/R din 18 mai 2009, nr. 1.215/R din 18 mai 2009, nr. 1.188/R din 18 mai 2009, nr. 1.232/R din 18 mai 2009, nr. 860/R din 29 aprilie 2009, nr. 831/R din 28 aprilie 2009, nr. 1.220/R din 18 mai 2009, nr. 1.241/R din 18 mai 2009, nr. 1.227/R din 18 mai 2009, nr. 1.177/R din 15 mai 2009, nr. 1.213/R din 18 mai 2009, nr. 1.182/R din 18 mai 2009, nr. 1.212/R din 18 mai 2009, nr. 1.268/R din 21 mai 2009, nr. 1.273/R din 21 mai 2009, nr. 1.269/R din 21 mai 2009, nr. 830/R din 28 aprilie 2009, nr. 858/R din 29 aprilie 2009, nr. 1.275/R din 21 mai 2009, nr. 1.204/R din 18 mai 2009, nr. 866/R din 30 aprilie 2009, nr. 1.230/R din 18 mai 2009, nr. 1.238/R din 18 mai 2009, nr. 1.225/R din 18 mai 2009, nr. 859/R din 29 aprilie 2009, nr. 1.231/R din 18 mai 2009, nr. 1.237/R din 18 mai 2009, nr. 1.203/R din 18 mai 2009, nr. 1.196/R din 18 mai 2009, nr. 722/R din 27 aprilie 2009, nr. 721/R din 27 aprilie 2009, nr. 719/R din 27 aprilie 2009, nr. 730/R din 27 aprilie 2009, nr. 390/R din 6 aprilie 2009, nr. 372/R din 6 aprilie 2009, nr. 373/R din 6 aprilie 2009, nr. 448/R din 6 aprilie 2009, nr. 371/R din 6 aprilie 2009, nr. 449/R din 6 aprilie 2009, nr. 624/R din 6 aprilie 2009, nr. 352/R din 6 aprilie 2009, nr. 430/R din 6 aprilie 2009, nr. 1.240/R din 18 mai 2009, nr. 864/R din 30 aprilie 2009, nr. 1.233/R din 18 mai 2009, nr. 1.186/R din 18 mai 2009, nr. 1.207/R din 18 mai 2009, nr. 1.274/R din 21 mai 2009, nr. 723/R din 27 aprilie 2009,

nr. 413/R din 6 aprilie 2009, nr. 1.151/R din 14 mai 2009, nr. 1.147/R din 14 mai 2009, nr. 1.130/R din 13 mai 2009, nr. 1.146/R din 14 mai 2009, nr. 1.149 din 14 mai 2009, nr. 975/R din 12 mai 2009, nr. 1.048/R din 12 mai 2009, nr. 1.118/R din 12 mai 2009, nr. 389/R din 6 aprilie 2009, nr. 426/R din 6 aprilie 2009, nr. 404/R din 6 aprilie 2009, nr. 388/R din 6 aprilie 2009, nr. 740/R din 27 aprilie 2009, nr. 625/R din 27 aprilie 2009, nr. 1.174/R din 15 mai 2009, nr. 1.219/R din 18 mai 2009, nr. 1.205/R din 18 mai 2009, nr. 1.228/R din 18 mai 2009, nr. 1.245/R din 18 mai 2009, nr. 1.185/R din 18 mai 2009, nr. 1.131/R din 13 mai 2009, nr. 1.178/R din 15 mai 2009, nr. 1.175/R din 15 mai 2009, nr. 1.243/R din 18 mai 2009, nr. 1.218/R din 18 mai 2009, nr. 1.236/R din 18 mai 2009, nr. 1.244/R din 18 mai 2009, nr. 1.224/R din 18 mai 2009, nr. 1.176/R din 15 mai 2009, nr. 1.222/R din 18 mai 2009, nr. 1.201/R din 18 mai 2009, nr. 1.214/R din 18 mai 2009, nr. 1.197/R din 18 mai 2009, nr. 1.239/R din 18 mai 2009, nr. 1.216/R din 18 mai 2009, nr. 1.221/R din 18 mai 2009, nr. 1.192/R din 18 mai 2009, nr. 1.195/R din 18 mai 2009, nr. 1.189/R din 18 mai 2009, nr. 1.211/R din 18 mai 2009, nr. 1.184/R din 18 mai 2009, nr. 1.183/R din 18 mai 2009, nr. 1.208/R din 18 mai 2009, nr. 1.180/R din 18 mai 2009, nr. 1.128/R din 13 mai 2009, nr. 1.194/R din 18 mai 2009, nr. 1.223/R din 18 mai 2009, nr. 1.198/R din 18 mai 2009, nr. 1.200/R din 18 mai 2009, nr. 1.181/R din 18 mai 2009, nr. 1.226/R din 18 mai 2009, nr. 1.190/R din 18 mai 2009 și nr. 1.209/R din 18 mai 2009, pronunțate în dosarele nr. 3.374/102/2008, nr. 3.375/102/2008, nr. 3.362/102/2008, nr. 3.367/102/2008, nr. 3.369/102/2008, nr. 3.372/102/2008, nr. 3.373/102/2008, nr. 3.285/102/2008, nr. 3.099/102/2008, nr. 3.098/102/2008, nr. 3.097/102/2008, nr. 3.381/102/2008, nr. 6.447/97/2008, nr. 6.453/97/2008, nr. 6.452/97/2008, nr. 6.375/97/2008, nr. 6.402/97/2008, nr. 6.450/97/2008, nr. 6.436/97/2008, nr. 6.518/97/2008, nr. 6.466/97/2008, nr. 6.421/97/2008, nr. 6.479/97/2008, nr. 6.424/97/2008, nr. 6.425/97/2008, nr. 6.457/97/2008, nr. 7.575/97/2008, nr. 6.527/97/2008, nr. 6.513/97/2008, nr. 6.384/97/2008, nr. 6.400/97/2008, nr. 6.472/97/2008, nr. 6.399/97/2008, nr. 6.469/97/2008, nr. 6.471/97/2008, nr. 6.394/97/2008, nr. 6.778/97/2008, nr. 6.530/97/2008, nr. 6.460/97/2008, nr. 6.772/97/2008, nr. 6.396/97/2008, nr. 6.506/97/2008, nr. 6.404/97/2008, nr. 6.490/97/2008, nr. 6.372/97/2008, nr. 6.439/97/2008, nr. 6.420/97/2008, nr. 6.480/97/2008, nr. 6.389/97/2008, nr. 6.519/97/2008, nr. 6.427/97/2008, nr. 6.422/97/2008, nr. 6.381/97/2008, nr. 6.521/97/2008, nr. 3.429/97/2008, nr. 3.454/102/2008, nr. 3.457/102/2008, nr. 3.445/102/2008, nr. 3.448/102/2008, nr. 3.452/102/2008, nr. 6.416/97/2008, nr. 3.305/102/2008, nr. 3.295/102/2008, nr. 6.500/97/2008, nr. 6.403/97/2008, nr. 6.440/97/2008, nr. 6419.1/97/2008, nr. 6.412/97/2008, nr. 6.410/97/2008, nr. 6.429/97/2008, nr. 6.502/97/2008, nr. 6.535/97/2008, nr. 6.441/97/2008, nr. 6.529/97/2008, nr. 6.374/97/2008, nr. 6.483/97/2008, nr. 6.392/97/2008, nr. 6.465/97/2008, nr. 6.408/97/2008, nr. 3.306/102/2008, nr. 3.022/102/2008, nr. 3.291/102/2008, nr. 3.301/102/2008, nr. 6.438/97/2008, nr. 6.433/97/2008, nr. 6.539/97/2008, nr. 6.524/97/2008, nr. 6.401/97/2008, nr. 6.391/97/2008, nr. 6.624/97/2008, nr. 6.415/97/2008, nr. 6.798/97/2008, nr. 6.468/97/2008, nr. 6.805/97/2008, nr. 6.522/97/2008, nr. 6.515/97/2008, nr. 6.455/97/2008, nr. 6.578/97/2008, nr. 6.779/97/2008, nr. 6.510/97/2008, nr. 6.542/97/2008, nr. 6.780/97/2008, nr. 6.485/97/2008, nr. 6.538/97/2008, nr. 6.493/97/2008, nr. 6.497/97/2008, nr. 6.532/97/2008, nr. 6.467/97/2009, nr. 6.488/97/2008, nr. 6.428/97/2008, nr. 6.445/97/2008, nr. 6.406/97/2008, nr. 6.405/97/2008, nr. 6.413/97/2008, nr. 6.377/97/2008, nr. 6.478/97/2008, nr. 6.487/97/2008, nr. 6.774/97/2008, nr. 6.767/97/2008, nr. 6.777/97/2008,

nr. 6.393/97/2008, nr. 6.379/97/2008, nr. 6.449/97/2008 și nr. 6.430/97/2008, **Curtea de Apel Târgu Mureș — Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. București în cauze având ca obiect pretenții bănești.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se apreciază, în esență, că textul de lege criticat, prin formularea sa imprecisă, poate ridica dificultăți de interpretare și aplicare a legii. În acest sens, autorii fac referire la normele procedurale aplicabile în spețele lor, care au ca obiect conflicte de muncă, arătând că art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Codul muncii nu este în măsură să clarifice care dintre acestea urmează să se aplice. Astfel, se arată că prevederile art. 72 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă sunt diferite de cele ale art. 284 din Codul muncii, care reglementează aceeași materie, respectiv instanța competentă să soluționeze aceste conflicte. Cu toate că, din perspectiva principiilor de aplicare a legii în timp, în speță ar trebui să fie incidente reglementările mai noi, respectiv cele ale Codului muncii, caracterul special pe care îl are Legea nr. 168/1999 față de dreptul comun în materie, reglementat de Codul muncii, poate conduce la o concluzie contrară, potrivit căreia incidente ar fi dispozițiile legii speciale. Toate aceste argumente duc la concluzia că prevederile art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Codul muncii încalcă principiul efectivității juridice, consacrat de Curtea Europeană a Drepturilor Omului. În plus față de acestea, autorul excepției consideră că, prin dispozițiile art. 62 alin. (1) și art. 63 alin. (3) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, legiuitorul a impus cu caracter imperativ abrogarea expresă directă, excluzând, prin urmare, abrogarea implicită. Acest mod de abordare a fost determinat atât pentru a asigura coerența sistemului legislativ, cât și pentru a asigura eficacitatea principiului separației puterilor în stat, întrucât nu permite judecătorului să legifereze expres unde legiuitorul a tăcut, respectiv să constate abrogarea, deși legiuitorul nu a făcut-o. Nerespectarea prevederilor Legii nr. 24/2000 prin reglementarea unei norme care are un efect abrogator implicit, precum textul de lege criticat, are semnificația încălcării art. 1 alin. (5) din Constituție care prevede obligativitatea respectării Constituției și a legilor, obligație căreia trebuie să se supună inclusiv Parlamentul, întrucât textul constituțional nu face nicio distincție cu privire la destinatarul normei.

Curtea de Apel Târgu Mureș — Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este întemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), precum și ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Codul muncii, dispoziții care au următorul conținut: „Pe data intrării în vigoare a prezentului cod se abrogă: [...] orice alte dispoziții contrare.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor art. 1 alin. (4) și (5) privind separația puterilor în stat și supremația Constituției și a legilor, celor ale art. 73 alin. (3) lit. p) privind reglementarea, prin lege organică, a raporturilor de muncă, a sindicatelor, patronatelor și protecției sociale, și ale art. 79 alin. (1) din Constituție privind rolul Consiliului Legislativ.

Prin mai multe decizii, Curtea s-a pronunțat asupra unor critici identice de neconstituționalitate. Spre exemplu, prin Decizia nr. 1.017 din 7 iulie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 567 din 14 august 2009, Curtea a constatat că „întreaga motivare a acesteia se referă la modul de interpretare și aplicare în timp a două legi organice, și anume Codul muncii și Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă. [...]

Or, Curtea reține că problemele ce țin de aplicarea legii, respectiv luarea deciziei asupra incidenței în cauză a unor texte de lege, revin instanței de judecată, potrivit dispozițiilor art. 126 alin. (1) din Constituție, care prevede că «justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege», iar nu instanței de contencios constituțional. Astfel, instanța de judecată este cea care poate dispune de instrumentele necesare pentru a decide care dintre legile puse în discuție sunt incidente, folosind toate principiile de interpretare a legii. Decizia instanței de judecată poate fi atacată la instanța superioară, iar, în cazul în care practica judiciară vădește o interpretare neunitară, Constituția, prin art. 126 alin. (3), dă Înaltei Curți de Casație și Justiție, iar nu Curții Constituționale, competența de a stabili interpretarea și aplicarea unitară a legii de către celelalte instanțe judecătorești.

Eventualele necorelări de ordin legislativ dintre dispozițiile Legii nr. 168/1999 și cele ale Legii nr. 53/2003 — Codul muncii nu pot forma obiect al controlului de constituționalitate și nici nu pot fi invocate drept argument în sprijinul susținerii neconstituționalității unor reglementări. Examinarea acestora nu intră în sfera de competență a Curții Constituționale, ci în competența exclusivă a Parlamentului de a interveni pe calea unor modificări, completări sau abrogări pentru a asigura ordinea juridică necesară.

Curtea Constituțională nu poate fi transformată în legiuitor pozitiv, ci trebuie să-și limiteze rolul la cel de legiuitor negativ, având doar competența de a lipsi de efecte juridice legile neconstituționale.

De asemenea, Curtea reține că atribuțiile sale privind analiza conformității unor texte de lege cu Constituția nu se pot extinde și asupra aspectelor ce țin de respectarea normelor de tehnică legislativă, atât timp cât aceste norme nu au relevanță în plan constituțional”.

Întrucât nu au survenit elemente noi, care să determine reconsiderarea jurisprudenței în materie, considerentele și soluția deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față, iar excepția de neconstituționalitate ridicată va fi respinsă ca inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petro” — S.A. București în dosarele nr. 3.374/102/2008, nr. 3.375/102/2008, nr. 3.362/102/2008, nr. 3.367/102/2008, nr. 3.369/102/2008, nr. 3.372/102/2008, nr. 3.373/102/2008, nr. 3.285/102/2008, nr. 3.099/102/2008, nr. 3.098/102/2008, nr. 3.097/102/2008, nr. 3.381/102/2008, nr. 6.447/97/2008, nr. 6.453/97/2008, nr. 6.452/97/2008, nr. 6.375/97/2008, nr. 6.402/97/2008, nr. 6.450/97/2008, nr. 6.436/97/2008, nr. 6.518/97/2008, nr. 6.466/97/2008, nr. 6.421/97/2008, nr. 6.479/97/2008, nr. 6.424/97/2008, nr. 6.425/97/2008, nr. 6.457/97/2008, nr. 7.575/97/2008, nr. 6.527/97/2008, nr. 6.513/97/2008, nr. 6.384/97/2008, nr. 6.400/97/2008, nr. 6.472/97/2008, nr. 6.399/97/2008, nr. 6.469/97/2008, nr. 6.471/97/2008, nr. 6.394/97/2008, nr. 6.778/97/2008, nr. 6.530/97/2008, nr. 6.460/97/2008, nr. 6.772/97/2008, nr. 6.396/97/2008, nr. 6.506/97/2008, nr. 6.404/97/2008, nr. 6.490/97/2008, nr. 6.372/97/2008, nr. 6.439/97/2008, nr. 6.420/97/2008, nr. 6.480/97/2008, nr. 6.389/97/2008, nr. 6.519/97/2008, nr. 6.427/97/2008, nr. 6.422/97/2008, nr. 6.381/97/2008, nr. 6.521/97/2008, nr. 3.429/97/2008, nr. 3.454/102/2008, nr. 3.457/102/2008, nr. 3.445/102/2008, nr. 3.448/102/2008, nr. 3.452/102/2008, nr. 6.416/97/2008, nr. 3.305/102/2008, nr. 3.295/102/2008, nr. 6.500/97/2008, nr. 6.403/97/2008, nr. 6.440/97/2008, nr. 6.419.1/97/2008, nr. 6.412/97/2008, nr. 6.410/97/2008, nr. 6.429/97/2008, nr. 6.502/97/2008, nr. 6.535/97/2008, nr. 6.441/97/2008, nr. 6.529/97/2008, nr. 6.374/97/2008, nr. 6.483/97/2008, nr. 6.392/97/2008, nr. 6.465/97/2008, nr. 6.408/97/2008, nr. 3.306/102/2008, nr. 3.022/102/2008, nr. 3.291/102/2008, nr. 3.301/102/2008, nr. 6.438/97/2008, nr. 6.433/97/2008, nr. 6.539/97/2008, nr. 6.524/97/2008, nr. 6.401/97/2008, nr. 6.391/97/2008, nr. 6.624/97/2008, nr. 6.415/97/2008, nr. 6.798/97/2008, nr. 6.468/97/2008, nr. 6.805/97/2008, nr. 6.522/97/2008, nr. 6.515/97/2008, nr. 6.455/97/2008, nr. 6.578/97/2008, nr. 6.779/97/2008, nr. 6.510/97/2008, nr. 6.542/97/2008, nr. 6.780/97/2008, nr. 6.485/97/2008, nr. 6.538/97/2008, nr. 6.493/97/2008, nr. 6.497/97/2008, nr. 6.532/97/2008, nr. 6.467/97/2009, nr. 6.488/97/2008, nr. 6.428/97/2008, nr. 6.445/97/2008, nr. 6.406/97/2008, nr. 6.405/97/2008, nr. 6.413/97/2008, nr. 6.377/97/2008, nr. 6.478/97/2008, nr. 6.487/97/2008, nr. 6.774/97/2008, nr. 6.767/97/2008, nr. 6.777/97/2008, nr. 6.393/97/2008, nr. 6.379/97/2008, nr. 6.449/97/2008 și nr. 6.430/97/2008 ale Curții de Apel Târgu Mureș — Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Pronunțată în ședința publică din data de 11 februarie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Benke Károly

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.411.58.33 și 021.410.47.30, fax 021.410.77.36 și 021.410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 441354